

C O N C I O

A D

Theology vol 102.

C L E R U M

I N

SYNODO PROVINCIALI

CANTUARIENSIS PROVINCIAE,

AD D. PAULI,

DIE XXVI° NOVEMBRIS, A.D. MDCCXC.

HABITA

A JOHANNES RANDOLPH, S.T.P. *K*

ÆDIS CHRISTI CANONICO,
ET S. THEOLOGIAE APUD OXON.
PROFESSORE REGIO.

JUSSU REVERENDISSIMI.

O X O N I I:

VE NEUNT APUD J. FLETCHER, OXON.
ET J. F. AND C. RIVINGTON, LONDINI.

MDCCXC. *102*

2 TIMOTH. IV. 5.

Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον
ποιήσον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σε
πληροφόρησον.

*Tu vero vigila, in omnibus labora, opus
fac Evangelistæ, ministerium tuum
imple.*

QUÆ Apostolus Paulus dilecto suo in
Christo Timotheo perpetienda et susten-
tanda præmonebat, ab iis vix discordant, quæ
Christus ipse jam discessurus Discipulis suis præ-
dixerat. Uterque denunciabat Evangelii Prædi-
catores durum et molestum onus in se suscep-
turos esse, dum præ iniquitate temporum per-
petuo illis inter injurias hominum periclitandum
A foret,

foret, et cum adversariis Fidei conflictandum. Hoc interest, quod Christus ea commemorat, quæ ab externo hoste metuenda fuerint in ipsis enascentis Evangelii initiis, Paulus quæ ab interno, et ab ipsius Ecclesiæ jam fundatæ inter homines et stabilitæ corruptione. Utrunque expectanda erant discrimina haud levia; ex priori forsan parte apertius et manifestius; quæ enim Fides omnem cultum Deorum, qui tum vigeat, radicitus evellebat, neque ullam societatem cum hac vel illa Religione, quæ prius obtinebat, (ne ipsa quidem Judaica, quod externos ritus attinet, et conditionem Foederis) inire potuit, ea mille hostes ultro in se excitabat, et atrocissimis periculis se objiciebat: Qui tum passim dominabatur hujusce Mundi Princeps, haud facile imperio cessurus erat. Non itaque mirandum est, Discipulos in idem cum Magistro suo odium successuros esse, et pari immanitate suppliciiis et morti tradendos esse. Hæc certe in propatulo.

Sed in alias mox insidias minus conspicuas dilapsura erat Christiana Fides. Qui eam excipiebant manifestis divinæ Authoritatis indicibus perculsi, ex pristinis erroribus et inveteratis opinionibus haud statim sese expediebant. Etenim difficile est, etiam tum cum maxime velis, et impensissimo studio tentaveris, assuetam vitæ nor-

mam

mam deponere, et novos habitus inducere: Ipsi vitæ conversioni hæret aliqua antiquæ labis nota. Nonnulli igitur, incepti sui fortasse vix conscii, Christianam Fidem Philosophiæ isti quam animis præconceptam habuerunt admoveere, et cum ea immiscere studebant. Hinc illæ Pauli graves querelæ de Judaismi cum Christianismo commistione, et de fabulis quibusdam delirantis Philosophiæ in eundem obrepentibus. Alii minus sinceri Verbi Auditores pravitate vel doctrinæ vel etiam vitæ Religionem suam inquinabant. Quacunque enim illud de causa factum est, accidit certe nonnunquam, ut etiam perditissimi homines pietatis et Religionis speciem nequitiae suæ obtendere studeant; sive illi suam ipsorum conscientiam, seu publicam famam vereantur, seu Veritatis vim omnino eludere non queant. Unde Apostolus de istis multum conqueritur, qui omni sceleris genere infames Christianismum tamen in partes suas trahebant; ponit corruptelam Christianismi non tantum in iis quæ errore, sed in iis etiam quæ scelere peccantur. Longa est enumeratio in Cap. 3tio hujusce Epistolæ eorum qui Veritati obstabant, *ἐχόντες μὲν μορφωσιν εὐσεβείας, ἡ δὲ δύναμις αὐτῆς ἠρημμένη.*

Hæc itaque pro oculis habens Apostolus, etiam inter vincula sua, post tot discrimina,

ærumnas, et labores inter externos Fidei Adversarios exantlatos, haudquaquam certe immemor eorum quæ Christi causa perpessus fuerat, (quæ etiam obiter Timotheo in conspectum revocat,) monet tamen sæpius repetita vice, cum alio hoste propugnandum esse, et ab aliis injuriis Christianam Fidem vindicandam; vitandam esse ^a ματαιολογίαν, ^b κενοφωνίαν, ^c μαρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις, ^d ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως; ^e exorturos qui Spiritu erroris se abduci paterentur, et ^f qui sub specie pietatis omne sceleris genus exercerent; qui sanam Disciplinam aspernarentur, neque ^g ullos sibi Magistros adsciscerent, nisi qui pravis suis affectibus blandiri velint. Hisce de causis temporibus mox insecuturis in lubrico positum fore Evangelium. Hortatur igitur etiam atque etiam ut ^h depositum sibi traditum fideliter custodiat, τὴν παρακαταθήκην φύλαζον; ⁱ ut idem intactum et omni labe expers conservet, τηρῆσαι τὴν ἐντολὴν ἁσπίλον, ἀνεπίληπτον; ut ^k permaneat immotus in iis quæ didicerat; ut ^l formam atque exemplar sanæ Doctrinæ firmiter teneat; denique ut sobrie et vigilanter se gerat in omnibus.

^a 1 Tim. i. 6.

^b 2 Tim. ii. 16. 1 Tim. vi. 20.

^c 2 Tim. ii. 23. Tit. iii. 9.

^d 1 Tim. vi. 20.

^e 1 Tim. iv. 1.

^f 2 Tim. iii. 1—5.

^g 2 Tim. iv. 3.

^h 2 Tim. i. 12, 14. Conf.

1 Tim. i. 18. vi. 20.

ⁱ 1 Tim. vi. 14.

^k 2 Tim. iii. 14.

^l 2 Tim. i. 13. Tit. i. 9.

Hinc

Hinc certe satis patet, quid censuerit Paulus de instanti fato Ecclesiæ, et de Ministrorum ejus officiis.

Sed hæc omnia, dixerit aliquis, istis temporibus propria sunt, et nascentis vel saltem crescentis Ecclesiæ conditioni tribuenda. Illud liquet, odium nominis Christiani, et persecutiones exinde ortas finem habituras esse, ubi latius sese propagaret vera Fides, et totas gentes sibi devinctas haberet. Expectandum erat forsân, pariter cessaturos esse homines re melius intellectâ Evangelium suis commentis perfundere, et in suos vitæ habitus violenter detorquere : In proclivi est certe in hanc sententiam delabi. Sed meminerimus primo, in iis quæ Evangelistæ et Apostoli scriptis commendaverunt, hoc effatum in genere obtinere, ea fere omnia non ita ad istius temporis eventus spectare, ut nullum habeant in longius prospectum, præsertim quæ didactice traduntur ; accommodata ad sua tempora loquuntur Apostoli, sed interea præcepta dant in omnis ævi usum transitura ; quæ ex hoc aut illo eventu ortum ducunt, nec nisi ratione habita ad eventum istum justam interpretationem habent, pandunt tamen se ac dilatant, ut ad eandem rem vel consimilem perpetuo admoveri possint. Quæ Christus Apostolos suos præmonuit de perpe-
fionibus

fionibus fubeundis, quanquam isti ævo apprime necessaria, haudquaquam omnino ex usu cesserunt. In recentiori Ecclesiæ statu obvenit tempus, et rursus obvenire potest, præ inimiciis, et sævitia hominum, et incerto rerum humanarum statu, ubi Christo in sanguine et in extremis corporis doloribus confitendum sit. Sed hoc extra ordinem et communem rerum cursum. Quos Paulus labores et sollicitudines perferendas esse docet, potiori jure in communem usum trahi possunt, cum ad corruptelam Religionis spectant, quæ non ex novitate Evangelii, neque ex istorum temporum vitiis, sed ex humani generis indole ortum ducit. Atque hac ipsa de causa in præceptis ejus ad Timotheum datis explicandis immoratus sum, quod ex illis discendum esse censeo, quales curæ et molestiæ et Ecclesiam ipsam et Ministros ejus in omne ævum mansuræ sint, et quodnam sit eorum Officium in conservanda Religionis integritate inter insidias et corruptelas nunquam non suborientes.

Ecclesiæ Authoritas et Officium duabus rebus maxime cernitur; in interpretanda S. S. et in administranda Disciplina; quæ duæ res inter homines instabiles esse solent, nisi illis conservandis assidue caveatur.

In priori vidimus Paulum de multis Timotheum commonefacere, quæ vel ipse expertus fuerit, vel mox eventura prospexerit. Vidit certe Apostolus nonnullos quadantenus Christianos a Judaicis ceremoniis avelli non posse, et in simpliciorem et sublimiorem Christianæ Disciplinæ cultum se erigere nolle; imo in media luce novi Fœderis tenebras rursus et involucrum quærere. Verisimile est vidisse eum etiam^a incursum istius Philosophiæ, quæ ultra Dei Verbum sapere ausa est, et excogitare quo modo et forma et mundana et supramundana longa et perplexa serie creata fuerint; et novam etiam œconomiam qua gubernaretur Mundus effingere. Hæc quidem deliramenta, ut par est, brevis ævi fuerunt, et intra suum sæculum steterunt; sed in omne sæculum, ut diximus, manet fons corruptelæ; non in apertam Hæresim usque prorumpens, sed aliquo modo et gradu puritatem Evāgelii inficiens, et humanis commentis imbuens. Ista Fidei corruptela quam Hæresim vocamus, audacis est animi, vel saltem minus verecundi et simplicis, ad suum arbitrium omnia temere vel effingentis, vel detorquentis. Sed et illi qui Christianam

^a *Viz.* in senioribus Vitæ suæ et Ministerii temporibus. Quæ enim huc spectant, in Epistolis ejus ad Timotheum et Titum extant, quæ omnes ex ipso hoc consensu sub finem vitæ ejus (ut patet de 2da ad Timotheum) conscriptæ fuisse videntur.

Religionem.

Religionem reverenter excipiunt, et assidue colunt, quique etiam strenue eam propugnant, ad suum tamen captum accommodate exponunt, et ad suos vitæ habitus pauxillulum deflectunt. Non jam dico corrumpi Religionem, sed interpretationem S. S. ex sæculi moribus et opinionibus coloris aliquid in se recipere, hominum animis dum Religionem in suos usus transferunt, vicissim ex suo eam imbuentibus. Mitto graviores Christianismi corruptelas, quibus cum manifestæ sint, in promptu est obsistere, sed et diversæ ejusdem Religionis in diversis sæculis conformationes, corruptela fortasse illæ minores, non contemnendæ sunt, cum ex iis sensim accrescere possit error, nisi subsit continuo correctio mali, et ad divinum exemplar Veritatis in S. S. datum reducantur omnia. Cautè itaque agendum est, dum in æstimandis vitiis et virtutibus Scriptorum alterius ævi versamur, et eorum auctoritatem usurpamus. Siquid isti protulerint, quod nobis minus sincerum videatur, dandum est aliquid sæculi doctrinæ et moribus, et ignoscendum, si levior quidam error exinde profluxerit; ignoscendum quidem; sed ubi illi simplicitate Fidei non contenti fuerint, nobis sedulo omnia excutienda sunt, et eliminandum quicquid illi ex Philosophia vel ex alio fonte hauserint. Hanc moderationem si sequamur in exponendis Veterum

rum scriptis, non jam ex altera parte Christianos magni nominis tanquam corruptores Fidei infectaremur, neque ex altera eorum authoritatem in omnibus nulla distinctione habita sequi vellemus. Eadem res nos sollicitos habere debet, ne nimia propensione ad opiniones nunc receptas declinemus, et eas mordicus teneamus, ultra quam par est nobismet et nostris coætaneis fidentes. Verus historiae usus est, ut collatis opinionibus populorum et temporum longe diffitorum quicquid in nobismet vitiosum sit deprehendamus, neque temere aspernantes quod a nostris moribus diffideat, neque serviliter quod primævum et vetustum est venerati.

Sed ut melius pateat Propositio quam tuendam suscepi, et Officium Ecclesiae exinde deducendum, Historice rem prosequar, ita ut ex diversis sæculis eminentiora quædam exempla adducam Religionis Christianae ex doctrina et moribus temporum colorem trahentis.

Qui primi post Apostolos et Evangelistas scriptis aliquid consignabant de Re Christiana, parcius vel scripserunt, vel nobis sua scripta reliquerunt, quam ut ex iis plenum aliquid et certum de statu Religionis istius ævi statui possit; quanquam in iis etiam extant notæ quædam

B

Scripturæ

Scripturæ in Allegoricum sensum nimium de-
tortæ ; præsertim in Epistola, quæ Barnabæ per-
peram tribuitur, sed est antiqua, et in Hermæ
Visionibus et Similitudinibus quas vocant.

Sequitur modico post Apostolicum ævum in-
tervallo magni Vir nominis Justinus Martyr ;
homo ex Philosopho factus Christianus ; ita
etiam ut, spreta cui prius se addixerat Philoso-
phia, fervide amplectatur et colat Christianam
Religionem. Pietatem in illo, fortitudinem, im-
pigrum atque elatum animum, et Religioni
Christianæ omnino deditum haud facile deside-
res. Sacras Scripturas unicam sibi Regulam Fi-
dei et Morum habet, et in iis lubens immo-
ratur : Sed Philosophiam quam ultro reliquerat,
oculo haud prorsus irretorto respexit. Aucupatur
igitur sublimiora quædam, quam quæ fert sim-
plicitas Evangelii, more istorum qui Platonem
perperam secuti sunt, haud satis intelligentes
quid ille versatilis Scriptor didactice tradiderit,
quid contra fabulose luserit, aut curiose tenta-
verit, et quibus se involucris abdiderit. Tum
vero ultra literam interpretatur sacrum textum,
ita ut ex eo sensum remotum et minus sincerum
eliciat, et substruat nonnunquam Doctrinæ vere
Christianæ fundamentum parum firmum. Hic
igitur facile potuit minus Critice hunc vel illum
textum interpretari, et, cum Typorum amantior
sit

fit quam par est, male conferre Vet. Test. cum Novo, in dogmatibus Fidei aberrare a vero vix potuit, qui Apostolica tempora tam prope attigerit, et in eorum scriptis unice Veritatem quærebat. Hunc autem nonnulli ita delirasse, et menti Enthusiasticæ indulgisse aiunt, ut nova omnino interpretatione Trinitatis dogma ex Philosophia in Christianismum invexerit. Hoc quid est aliud, quam Christiano Martyri, simplici imprimis Viro et Veritatis studio, impii Mahumedæ partes assignare? Imo exsuperat hoc quod Justino tribuunt Mahumedæ facinus; ille enim novum se Prophetam Revelationi antea datæ, Justinus, si hos viros audias, novum Deum superinducebat.

Inter Patres Christianos Justinus quodammodo chorum ducit; ita ut quæ de illo dicuntur ad alios bene multos pertineant. Est omnibus communis Fides; quicquid ab Hæreticis vel Philosophis in Christianismum inductum est, vel in eo immutatum, acriter impugnant; sed apud omnes Philosophiæ amor, vel eloquentiæ fama ita prævalet, ut Religionem eorum colore suo tinguat: Subest credulitas superstitioni affinis, et Scripturæ interpretatio minus Critica. Doctus vir imprimis ex Schola Alexandrina Clemens, de quo tamen non mirandum est, cum omnigenæ

Philosophiæ semina in Revelationibus divinis se invenisse arbitrabatur, Philosophice eum magis, et minus simpliciter quam oportuit, Religionem Christianam tractasse. Iniqui igitur sumus, si illos tanquam corruptores Fidei infectaremur; sed fatendum est Religioni Christianæ prout in illorum scriptis exhibetur, adhærere quiddam nec illi proprium, nec in nostra tempora transferendum. Si quæ autem corruptelæ Fidei ab istis temporibus ortum ducunt, ut credo quidem ducere, non jam ipsa earum initia Religionis cultum et dogmata defœdabant, sed ea erant, quæ non nisi longo temporis decursu inter superstitionem et inscitiam degeneris ævi maturefcentia, in corruptelas tandem abierunt.

Intueamur nunc Origenem; insigne exemplum Viri fervido ingenio plus æquo indulgentis. Eminebat in eo jam a puero ardens Fidei Christianæ amor, ita ut Martyrii coronam sibi non concessam indignaretur. Et Ethnica Philosophia quæ tum erat, et sacris Literis imbutus, ita priorem percallebat, ut statim posthaberet eam Disciplinæ Christianæ, et indignam esse duceret, cui provectiori jam ætate studeret. Tentabatur ejus animus juvenilis Hæreticis dogmatibus, quæ tamen constanter rejiciebat, et custodiendum esse sibi κανόνα Ἐκκλησίας dijudicabat. Eadem illi ad
extremum

extremum usque terminum vitæ Constantia ; idem etiam Ardor. Sed inerat in his fortasse periculi aliquid. Recognoscamus itaque ejusdem in studio Religionis patientiam et labores. Hic enim est ille, qui ita Hebraicum exemplar Vet. Test. et antiquas Versiones inter se contulit, ut Adamantii nomen meruerit ; gnarus quantum valeat Critice, et veræ Læctionis determinatio ad rectam intelligentiam S. S. (quod in illis præsertim temporibus magni erat et perspicacis animi) et nullius laboris non patiens, ut sibi et aliis ad istum finem viam sterneret. Idem inter principes Veterum jure habetur, qui argumentandi justa ratione Fidem sustentabat, et adversariorum cavillationes diluebat ; ut ex illa cum Celso disputatione probe apparet, quicunque sint nævi in hac vel illa operis parte. Sed hic tantus Vir Mysticæ et Allegoricæ Scripturarum interpretationis auctor habetur, qua certe nihil vanius, et de qua merito disputatur, an non in ejus Sæctoribus saltem, si non in ipso, digna erat quæ Hæreseos nota inureretur.

Transeo ad Scholasticos qui vocantur ; qui tamen nonnullis vix digni mentione videantur, quod eorum ætas in sequiora tempora inciderit, ubi purus Dei cultus, et pura etiam Fides nonnihil vitiabatur, et a sinceritate deflexerat.

flexerat. Studiosi autem Homines et docti in S. S. sedulo se exercebant, quantum fieri potuit in sæculo et Linguarum et Critices minus perito: Quod meum propositum attinet, habes in illis exemplum Doctrinæ, quæ tum erat, in Religionem profluentis; nimirum subtilitatis nimis in longum perductæ, et acuminis non ad Veritatem collimantis, et latentem eruentis, sed in captiosis Quæstionibus et Disputationibus huc illuc frustra se fatigantis. Ad habitum animi et ad Doctrinæ normam ut in cæteris conformatur interpretatio S. S. et ratiocinatio exinde ducta.

Tandem rupto Papistico jugo nova rerum facies exoritur. Reformatur et Fides et Cultus Ecclesiæ nulla ratione habita Authoritatis quæ diu liberos animi niscus represserat. Eadem ætas renascentes Scientias et Doctrinam suis fordibus expurgatam vidit. Itaque ultro se offerebant varia subsidia, quorum ope Religio ad Apostolici ævi, et ad Veritatis normam revocaretur; neque segnes erant homines in arripienda occasione, et in perfungendis laboribus sibi destinatis. Desudabant quamplurimi magno et assiduo labore, et in emendandis, et in interpretandis S. S. et in extirpandis illis quæ diu inveteraverant Fidei et Cultus corruptelis. Sed pro suo captu ut inter homines in diversas partes abierunt, eandem

eandem Religionem singuli de suo ita conformantes ut pene diversam facerent. Non enim in Lutheranismum et Calvinismum, quæque illis mediæ intercedunt Sectas (mitto adhuc graviores aberrationes) dissiparetur Christianismus, si nihil diversi coloris ex cultorum suorum indole et studiis in se reciperet. Lutherus, dum fixo mentis intuitu contemplatur Fidem (in qua unica positam esse Hominis Justificationem recte arbitrat) tam magnifice eam effert, ut vix satis loci Christianis virtutibus relinquat; partim, ut credo, odio contrariæ apud Papisticos Doctrinæ, partim Magistrum suum Augustinum secutus. Calvinus pari studio Doctrinam Gratæ electivæ (bonam quidem per se et laudabilem) amplexus, intra angustos limites misericordiam Dei conclusit, paucis impertiendam, quam omnibus paterere voluit, non minus quam vivaces radios Solis Dei O. M. infinita bonitas; quæ opinio quas turbas dedit, omnes sciunt. Vereor dicere, ut sunt res humanæ, nullam ejusdem generis nostræ Ecclesiæ notam adhærere, quanquam, ut mihi videtur, primores et primæ Reformationis nostræ sub Edvardo, quales erant Cranmerus, et Ridleyus, et secundæ sub Elizabetha, quales Juellius et Hookerus, moderatius et prudentius quam cæteri se gerebant, aliorum credo contentionibus inter lentum Reformationis nostræ progressum.

gressum edocti; neque apud alios purior enitet, et ad S.S. normam exactior, et cultus Dei et interpretatio S. S. quam in Liturgia Ecclesiæ Anglicanæ, et in scriptis eorum qui illam fundabant, et restauratam sustentabant.

Percurrenti igitur omne ævum jam a publicato Evangelio usque ad hoc tempus, quo magis interius quis rem scrutetur, eo magis patebit optimos et pientissimos homines, utcunque fideliter et serio Christianam Religionem receperint et excoluerint, pro suo tamen captu, quod minores differentias attinet, eam recepisse, et interpretatos esse. Sequitur, non tantum moderate nobis ex utraque parte de Authoritate Veterum sentiendum esse, et ita ea utendum, ut ex multis inter se collatis exemplis excerpamus quod nobis ex usu fiet, sed et nobismet ipsis invigilandum, ne obrepant etiam nobis istæ maculæ, quæ parvæ cum sint, possunt in graves corruptelas abire.

Quid autem? dixerit aliquis, etiamne ad nostram ætatem pleno doctrinæ et Scientiæ lumine perfusam pertingit hæc communis labes? In hoc summo nostro splendore nondum intelligimus, quid sit recte interpretari Scripturas, et de Christiana Revelatione recte sentire?

Profecto

Profecto quod de nobismet ipsis tam fidenter gloriamur habet temeritatis nonnihil. Non enim est cur arbitremur nostram ætatem præ cæteris omnibus ab humana imbecillitate vacuum esse. Tum autem multa sunt in ipsa indole sæculi nostri, quæ merito nos sollicitos habere debent. Magna certe et præclara subsidia ad manus sunt, quæ tamen ipsa mole opprimunt, et fiunt difficilioris usus, quo magis numero crescunt; tum vero ita coacervata sunt, et bona cum malis commista, ut excerpere quæ sincera sunt haud exiguus fit labor. In hoc rerum statu facilius est obruere Quæstionem cumulo eorum, quæ rei minus propria sunt et essentialia, et e conspectu subtrahere vera principia, quæ cum summæ sint efficaciam, ipsa fere latent; quæ tamen nisi facem prætulerint, crepusculum pro luce habemus. At enim excussimus tandem vincula illa superstitionis et erroris, sub quibus per tot sæcula laborabat Doctrina, nec nisi lente et sæpius redintegrato nisu sese extricabat; et perrupimus jugum authoritatis liberum cursum animi præpedientis et prægravantis. Excussimus profecto, et aperto campo spatiamur liberi, sed in ipso illo inest periculum. Metuenda enim est pestis illa libertatis humanæ ἀμετρία τῆς ἀνθρώπου; ne dum contra imperium nimis durum

C   reclamamus,

reclamamus, omnem authoritatem aspernemur, neque ullum viæ ducem agnoscamus; quod imbecillitati humanæ non convenit. Cavendum est, ne in eradicandis spinis et vepribus bonas etiam fruges sanæ doctrinæ una evellamus: Dum errores antiquos corrigimus, asurgit certe nimius rerum antiquarum contemptus, et nimia sui jactitatio. Vera est gloria hujusce sæculi, latius quam antehac Doctrinam permanasse, et ad omnes fere populi ordines pervenisse; sed in hoc etiam latet malum. Quæ enim tam late patet potest esse quadantenus recta atque utilis, sed ad Quæstiones summæ difficultatis et interioris scientiæ excutiendas valere non potest. Interea ad tribunal privati cujusce judicii exiguntur ea, quæ caput vulgi utpote modice eruditi longe exsuperant: Non hæc dico privati judicii legitimum usum improbens, neque quod velim Doctrinæ lumen intra arctiores fines contineri; de optimarum rerum abusu loquor, et de defectu eorum quæ inter homines sunt perfectissima et exoptatissima. Eadem hæc Doctrinæ per omnes latior Dispersio, cum multos modice in artibus et scientiis versatos effecit, pauciores exhibet vere et accurate doctos. Ex sæculi usu est omnia leviter delibare, quod sufficiat ornatus gratia et externi splendoris.

Austerum

Austum laborem Veritatem usque ad imum explorandi præterquam in paucis averſamur. Hinc ingens copia Librorum, qui cum nihil ſolidum in ſe habent, vel ſaltem ab exacto Veritatis et Elegantiæ ſenſu multum abſunt, ſpecie tenus pulchri ſunt et decori, verbis turgidi et inflati, et intempeſtive ſplendidi, ſed ita fuco obliti, ut etiam doctos nonnunquam in partes ſuas trahant: In aliis declamandi quam ratiocinandi promptior habitus et major cura. Ita ut ſi veræ Doctrinæ ſubſidia indies creſcant, at creſcunt pariter quæ falſum rerum ſenſum foveant, et vanitati hominum pabula ſubminiſtrent. Veram Doctrinam tanquam umbra conſequitur ſemper, et ejus ſpeciem induit, ea quæ in ſuperficie hæret, et inaniter perſtrepit; quæ quo magis levis et ſutilis ſit, eo plerumque jaçantior eſt. At vero inter laudes Sæculi noſtri primarium eſt, Scientiarum limites protendiſſe, et nova inveniriſſe. Intra ſpatium centum annorum multum certe ex hac parte profecimus. Philoſophia Naturalis tam ex omni parte aucta eſt, ut in novum fere corpus erigatur. Hiſtoria Naturalis quam vocant novis incrementis et accuratiori methodo quotidie augetur. Chemia ita accreſcit, ut non tantum longe ultra antiquos fines provehatur, ſed etiam forma immutetur.

mutetur. Quicquid experimenti fit, summo studio et successu excolitur. Neque in his rebus aut labor investigandi deest, aut acumen et sagacitas de rebus compertis dijudicandi. Si ex hac parte tantum de genio sæculi iudicium facias, indefessos et laboris apprime patientes homines qui nunc sunt esse pronunties. Sed vereor ne magna nostra patientia et indefessus labor in iis substat, quæ populari plausu excipiuntur, et ad communis vitæ usum spectant. Quis enim nunc, dum Philosophia tantum habet nomen, et tanto studio excolitur, sublimiora Geometriæ capit, scientiæ præ cæteris excelsæ? Sunt et alia quæ reformidare videtur nostra ætas, ea præsertim in quibus multiplex Doctrina, animus magnus atque capax requiritur. Tum vero ex tanto in rebus Physicis successu accrevit rabies nova inveniendi in aliis omnibus, in quibus regio incognita non æque patet; adeo ut Veritatem præcurramus, ignari quantæ sit Prudentiæ parta conservare, et quod sanum est in antiquis constanter tueri. Etiam in Theologia nova aucupamur, et de novis inventis sæculi nostri gloriamur. Fateor nunquam satis explorari posse, quæ ad illustrandam et confirmandam Christianam Fidem faciant, sed Religionem speciei novam post Revelationem tot annos datam quærere

rere, summæ esse dementiæ mihi videtur. Cavendum est certe in rebus sacris, ne Doctrinæ dum cursu præcipiti fertur fluxa sit et instabilis. Eadem instabilitas, et nova captandi studium pessimo exemplo in mores etiam profluxit, unde sacrarum rerum reverentia et cura, nequid pejus dicam, a pristina severitate multum descivit. Tum vero Commercia vitæ in majus aucta, prout animum ad humana negotia promptiorem et habiliorem reddunt, et in iis gerendis magis apertum et liberalem efficiunt, ita tamen eum occupant, ut Religioni et sacræ meditationi minorem locum relinquant, et divinorum officiorum fastidium inducant.

Hæc igitur, vitia dicam an incommoda, cum perpolitum ævum, Artibus et Scientiis omnibus eximie excultum obsident, patet invigilandum esse, et Ecclesiæ universæ, et singulis ejus Ministris, ne in optimis temporibus effræni cursu ferantur homines. Magnum foret, si Viri vere eruditi et pii ita tenerent habenas animorum, ut possent festinantem quenquam et extra fines vagantem reprimere, et sanæ Fidei, et sincero Dei cultui sine labe conservando, inter vicissitudines rerum humanarum perpetuo prospicere. Sed incassum ut sunt homines huc usque enitimur. Interea laborandum est, ut
digni.

digni simus, qui Religioni tuendæ inserviamus, et ut aliquid possimus; certe illum qui Ministerio serio operam dat, multa sunt quæ sollicitum atque anxium habeant.

Quæ de interpretanda S. S. dicta sunt ad alterum etiam Ecclesiæ Officium pertinent, quod in administranda disciplina cernitur.

Quantum valeat in Ecclesia Ordo et Disciplina in genere ex Christi ipsius et Apostoli ejus B. Pauli verbis discimus. Quorum alter docet in eadem Ecclesia multas esse administrationes inter se diversas, et sibi invicem subjectas, uno omnes Dei Spiritu sustentatas. Quod formam Disciplinæ attinet, in S. S. ut mihi quidem videtur, luculentum exemplar habemus. Habemus certe quod apud nos usitatum est ab antiquissimis temporibus perpetua serie traditum. Cætera hominum arbitrio permixta sunt; communi jam inde rerum humanarum lege vicissitudinibus obnoxia. Itaque Ecclesiæ administratio more civilis potestatis, nunc in tyrannidem accrevit, nunc contra in licentiam et privationem fere omnis imperii et Autoritatis abiit. Superstitio antiquorum temporum sibi constituit Ecclesiæ Antistitem regibus atque omni civili potestate superiorem, et controversiarum

troverfiarum judicem, qui in errorem cadere non potuit. Hodiernæ Philoſophiæ licentia nonnunquam ſibi fingit Eccleſiam ſine legibus, ſine diſciplina, ſine diverſis Miniſtrorum ordinibus, et eorum mutua ſibi invicem ſubjectione ; id quod in omni imperio pulcherriſimum eſt, et ordini conſervando maxime idoneum. In hac patria noſtra vidit Sæculum proxime elapſum hanc rem, quatenus fieri potuit, in praxin trahi. Etenim *Independentes*, qui vocabantur, valebant ad deſtruendam unius atque alterius Eccleſiæ diſciplinam, ad novam fundandam de ſuo nihil proficiebant. Eandem tamen nunc cantilenam canunt nonnulli, quibus omnis Authoritas inviſa eſt, et quibus cordi eſt humi ſternere et Civilis et Eccleſiaſticæ poteſtatis fabricam. Si inter hæc extrema fluctuare viſa ſit Diſciplina Eccleſiaſtica, facile in ſe recipere poteſt minores Differentias, quæ ex moribus cujuſque ætatis oriuntur, etiam cum forma et ſpecie eadem ſit. Quicumque igitur rem magni momenti eſſe putat, ritus a Chriſto inſtitutos juſte et decenter abſolvi juxta mentem illius qui inſtituit, et cultum Dei juxta modulum Chriſtianæ Religionis diligenter conſervari, et ſingula per Miniſtros legitime conſtitutos rite perfici, magnum officium agnoſcet iis assignatum, qui Eccleſiæ præſunt

præsunt, ut legitimæ rerum administrationi, et populo in vera Fide erudiendo prospiciatur. Agnoscet porro perferendas esse injurias et malevolentiam Adversariorum, et præcavendas eorum insidias, ut salvam atque illæsam posteris relinquamus Ecclesiæ nostræ formam tot jam per annos comprobata.

Illud denique constat, ita ut ex Voluntate et consiliis Dei O. M. pendere videatur, Ecclesiam semper periclitari, nunc ab externis hostibus laceffitam, nunc internis vitiis et maculis inquinatam, siue illæ pro pravitate hominum audacius grassentur, seu pro imbecillitate sensim obrepant; etiam in felicissimis temporibus suboriri, quæ cum possint sinceritati Fidei obesse, merito cum suspitione excipienda sunt. Itaque Ministris Ecclesiæ et universis et singulis, ut Græci Historici verbis utar, Ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα; quibus scilicet si serio munus suum obeant, officio perfungendum est inter graves sollicitudines et molestias; occursandum injuriis, superbiæ, fastidio et infirmitati hominum, qui vel negligunt vel contemnunt, vel ad arbitrium suum effingunt et corrumpunt Religionem divinitus datam; invigilandum et nostris pectoribus, et optimorum hominum conatibus, nequid vel alii vel ipsi
studio

studio male posito innovemus. Manet itaque in omne ævum Præceptum Apostoli, temperanter et vigilanter agendum esse in omnibus, perferendas esse injurias, operam dandam Evangelii prædicationi, adimplendum denique summa cura et labore quod suscepimus officium. Ne tanto oneri succumbamus, multa sunt quæ hortantur. Præclarum est nostro Ministerio Ecclesiam Dei et puram Fidem sustentari; si autem in hunc finem voluit nos Deus curis et laboribus exerceri, sortem humanam explemus. Interea adest nobis Magister et Adjutor summus, ipse scilicet Redemptor omnium, qui se servis suis indefinenter adfuturum promisit usque ad finem Mundi. Insistamus fortes atque alacres eam quam ille qui est Lux Mundi et Salus Hominum designavit viam.

F I N I S.

Published by the same AUTHOR,

Price one Shilling each.

A Sermon preached at the Ordination held at Christ Church,
November 21. 1779.

A Sermon preached at the Consecration of Lewis Lord Bishop
of Bristol, April 7. 1782.

De Græcæ Linguae Studio Prælectio Habita in Schola Lin-
guarum Oxon. III Non. Dec. A. D. 1782.

